

Ivar Nørgaard (S):

Idet jeg refererer til statsministerens henvisning til min gamle ven Hans Rasmussen, vil jeg gerne her slå fast, at jeg aldrig har kaldt hverken udenrigsministeren eller statsministeren for fluer. (*Munterhed*).

Så vil jeg sige, at udenrigsministerens billedtale, den med det forkælede barn og kyllingen, ikke var særlig rammende, for den forudsætter jo, at den ret, den pakke, der bliver serveret, var noget, man skulle have lyst til. Sagen er, at den pakke, der her serveres, betragter vi som uspiselig, og derfor beder vi om, at det mest uspiselige bliver fjernet. Det er noget ganske andet. Vi ønsker ikke at få proppet den pakke ind i munden. Vi er helst fri. Der er mange andre retter, vi synes langt bedre om, og derfor har vi bedt statsministeren og udenrigsministeren om at fjerne de mest uspiselige dele af den. I stedet for har vi fået et ekstra stykke mellemlægspapir ind på det allersidste, men det gør det ikke mere spiseligt.

Så vil jeg gerne sige, at jeg er ikke så meget inde i det danske sprog, at jeg kender den bøjning af ordet forvirret, som udenrigsministeren anvender: snoskforvirret. Jeg ved ikke, om det betyder mere forvirret end almindeligt forvirret, men vi er altså blevet snoskforvirrede, siger udenrigsministeren, som statsministeren ellers synes er så pæn og fornem. Det er imidlertid ikke os, der har skabt denne forvirring, det er desværre de herrer ministre.

Nu står statsministeren og siger, at det var nødvendigt, at man opgav dette enstemmighedsprincip, når man skulle fremme det indre marked og sørge for det med miljøet, men i den artikel, statsministeren skrev den 1. januar 1986, sagde han om det indre marked og enstemmighedsprincippet:

»Vi har fra dansk side ment, at resultatet kunne nås også uden at ændre afstemningsreglerne.«

Det viser igen, at det er statsministeren, der er gledet, det er regeringen, der er gledet fra den oprindelige fornuftige holdning, som vi anbefalede at regeringen skulle indtage, nemlig at undgå ændringer i traktaten. Nul traktatændringer, det var det, regeringen gik ned med, men som den ikke turde stå fast på, da den kom ud for de andre landes pres, og det er det, der er afgørende for os. Denne

regering har ikke stået fast, og her har statsministeren selvfølgelig mindst lige så meget skyld som udenrigsministeren, for statsministeren kunne jo have stået fast; selv om udenrigsministeren havde været mere tilbøjelig til at glide, kunne statsministeren have stået fast, men det gjorde han ikke. Derfor står vi over for, om vi fem millioner mennesker nu skal falde for det pres, som statsministeren og hans udenrigsminister er faldet for, og som man nu vil pynte på ved at fortælle os, at vi får noget, vi ønsker. Men vi ønsker ikke denne pakke.

Må jeg til sidst sige, at udenrigsministeren brugte megen tid på at forklare, hvordan man reagerede i udlandet, og for nu igen at henvise til vort hjemlands aviser i stedet for alle de store udenlandske kan jeg nævne, hvad Berlingske Tidendes udenrigsreporter, Niels Nørlund, lørdag den 25. januar siger om stemningen i Tyskland. Han siger:

»Der er en snigende fornemmelse af, at de store ord fra regeringschefernes dybe lænestole i Det europæiske Råd ikke har haft fuld dækning i nogen af befolkningerne, og at den megen tale om en europæisk union siden Stuttgartmødet har været for hul. Konklusionen er ved at være, at hele den store manøvre siden Milanomødet med regeringskonferencen efteråret igennem har været eller er blevet et illusionsnummer.«

Det er hr. Niels Nørlunds referat af stemningen i Tyskland. Jeg synes nok, at det er udtryk for, at der er andre end os, der er skeptiske over for disse store ord.

Til allersidst skal jeg sige, at udenrigsministeren i sit første indlæg malede et billede af Danmark i stærk nedgang. Han sagde, at produktionen og beskæftigelsen ikke vil kunne øges, ja, der er endda risiko for et fald. Danmark vil sakke agterud i forhold til de andre europæiske lande, og vi risikerer at falde af vognen i den internationale konkurrence.

Man må spørge: er det eneste, der bliver siddende, regeringen, når der er sagt nej, eller vil udenrigsministeren falde med alt det, der falder efter udenrigsministerens beskrivelse? Er det et farvel fra udenrigsministeren, hvis, eller jeg vil rettere sige når, der bliver sagt nej?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):